

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

تکثیر از: محمد حیدر اختر
۲۵ جنوری ۲۰۲۲

بانو "هدا خموش"

متن بیانیة بانو "هدا خموش" در جلسه اسلو.

متن مطالبات و دادخواهی جنبش‌های اعتراضی زنان افغانستان که توسط "هدا خموش" ارائه شد؛

به نام آزادی و برابری!

خانم‌ها، آقایان و مهمانان گرامی، درود بر شما!

من هدا خموش هستم. زنی از میان میلیون‌ها زن افغانستان، که هیچ گروه و جناح سیاسی دیگری را نمایندگی نمی‌کنم، با تجربه دست اول از زندگی پنج ماه و هشت روز زیر سلطه مستقیم طالبان، بنا به دعوت دولت ناروی با دل ناخواسته آمده‌ام، تا پیام زنان معترض در خیابان‌های افغانستان به ضد سرکوب و ترور را که جهان مقصر درجه یک آن است برسانم. زنی که از زیر سایه شلاق و گلوله تا این‌جا زنده رسیده‌ام.

آنچه را من اینجا می‌گویم سخن میلیون‌ها شهروندی است که در دل فاجعه و ویرانی گیر مانده‌اند. میلیون‌ها زنی که همین اکنون از سوی طالبان اپارتاید جنسیتی بر آن‌ها اعمال می‌شود. زنانی که روزانه به طور نظامند حذف و انکار، توهین و تحقیر می‌شوند.

طالبان با گرفتن کابل یک رژیم جناحی و یک دست را با ترور و زور و با به حاشیه بردن و حذف جمعی یک بخش بزرگ افغانستان ایجاد کرده‌اند. در طول ۵ ماه پسین طالبان حقوق اساسی شهروندان را انکار کردند، زنان را خانه نشین ساخته آنان را از آموزش محروم کردند، مخالفان شخصی‌شان و نظامیان پیشین را سرکوب، قتل و شکنجه نموده‌اند، تبعیض نظامند را علیه اقوام و ملیت‌های غیرحاکم به راه انداخته‌اند و دستگاه تفتیش عقاید و رفتار را به نام امر به معروف و نهی از منکر ایجاد کرده‌اند.

حالا توجه تان را به چند مورد کوچک و اما مشخص از فهرست طولانی ترور و جنایاتی که در طول پنج ماه پسین به وقوع پیوسته مبذول می‌دارم.

(۱) مرتضی صمدی، عکاس در ۷ سپتامبر ۲۰۲۱ در جریان یک اعتراض مدنی در هرات توسط طالبان بازداشت و شکنجه شد.

(۲) عالی‌ه عزیزی رئیس سابق زندان زنان هرات بیش از پنج ماه می‌شود که ناپدید است

(۳) تقی دریایی و نعمت‌الله نقدی خبرنگاران روزنامه اطلاعات روز، هنگام پوشش خبری تظاهرات ۷ سپتامبر ۲۰۲۱ زنان در شهر کابل توسط طالبان دستگیر و به شدت مورد شکنجه قرار گرفتند.

(۴) ده‌ها تن از جوانان به تاریخ ۷ و ۸ سپتامبر در بلخ برای اعاده حقوق و آزادی‌شان تظاهرات را به راه انداختند. طالبان ۷۰ تن از معترضان از جمله ۴۰ دختر معترض را بازداشت کرده و به مکانی نامعلوم انتقال دادند. آن‌ها شکنجه شدند و بر عده‌ای از آن‌ها تجاوز شد. یک هفته پس از این ماجرا، اجساد هشت نفر از بازداشت‌شدگان در خیابان‌های این شهر پیدا شد. شماری از زنان بازداشت شده بعد از آزادی از زندان ترور شدند. اما از سرنوشت ۹ تن از دختران بازداشت‌شده هنوز هیچ اطلاعی در دست نیست و آنان همچنان ناپدیدند.

(۵) همین چهارشنبه گذشته پنج تن از هم‌زمان مرا هر یک تمنا "زریاب پریانی" با سه خواهرش "زرمینه، شفیقه و کریمه" و یک فعال مدنی دیگر به نام "پروانه ابراهیم‌خیل" را که علیه سیاست‌های طالبان معترض بودند، در تاریکی شب، پس از شکستن دروازه خانه‌شان با خود به جای نامعلومی بردند که از سرنوشت‌شان هیچ خبری نیست.

من درد آن‌ها را از کیلومترها راه با استخوانم لمس می‌کنم و صدای ضجه‌های‌شان را زیر شکنجه طالبان می‌شنوم. پرسش این است که چرا طالبان ما را در کابل به بند می‌کشند و در اسلو با ما پشت میز مذاکره می‌نشینند؟ جامعه جهانی در برابر این همه شکنجه و سرکوب چی کار می‌کند؟ این سرکوب و ترور در پیش چشم شما صورت می‌گیرد. با سکوت و یا تسامح با طالبان، شما مسؤول یک بخش از جنایات و سرکوبی هستید که بر زنان و مردان افغانستان روا داشته می‌شود. من به افغانستان بر می‌گردم اما نمی‌دانم که چی چیزی منتظر ماست. از وزیر خارجه ناروی می‌پرسم که چگونه قوانین جهانی را دور زده افرادی که خود در لیست سیاه قرار داده بودید به کشورتان دعوت کردید؟ آیا این به مفهوم رسمیت بخشی غیر مستقیم نیست؟

به نمایندگی از زنان معترض چهار مورد را برای برگشت به حالت عادی و اعاده نظم مدنی در افغانستان پیشنهاد می‌کنم :

(۱) آقای امیرخان متقی! همین اکنون تلفونش را بردارد، به کابل زنگ بزند و دستور بدهد که تمنا "زریاب پریانی" با سه خواهرش (زرمینه، شقیقه و کریمه)، "پروانه ابراهیم‌خیل و عالیہ عزیزی" را فوراً آزاد کنند و دروازه های مکاتب بدون قید و شرط باز گردد.

مطابق اعلامیه جهانی حقوق بشر و میثاق‌های حقوق مدنی و سیاسی، هر انسانی حق دارد در اجتماعات مسالمت‌آمیز، علیه قوانین ضدانسانی و حقوق بشری شرکت کند. ما زنان معترض، فقط حقوق خود را با شعار نان، کار و آزادی مطالبه کردیم. اما گروه طالبان ما را به دلیل همین کار دستگیر، شکنجه، تحقیر و توهین کردند.

(۲) زنان افغانستان حقوق برابر می‌خواهند. تا ایجاد قانون اساسی جدید، برای اعاده و به رسمیت شناختن حقوق اساسی شهروندان، فصل دوم قانون اساسی قبلی باید اعاده و مراعات گردد. طالبان و هیچ گروه دیگر صلاحیت محدود کردن حقوق اساسی ما را ندارد. هر نوع بازتعریف حق و آزادی باید از طریق مذاکره بزرگ ملی و توافق جمعی صورت بگیرد.

(۳) شورای با صلاحیت و مستقل از سوی ملل متحد متشکل از خانواده متضرران و قربانیان، نمایندگان مردم، نهادهای مستقل بین‌المللی حقوق بشر جهت نظارت و بررسی رفتار، سیاست‌های طالبان تشکیل شود. این شورا زندان‌های طالبان را بررسی نموده، زندانیان عقیدتی، سیاسی و جنسیتی را فوراً آزاد نماید. این شورا در مرحله بعد به تمام جرایم جنگی که در بیست سال گذشته صورت گرفته است، بپردازد.

(۴) برای اعاده نظم و تداوم ثبات سیاسی، افغانستان نیازمند یک نظام مشروع است که بر مبنای رضایت همه شهروندان شکل بگیرد. ما نیازمند توافق مجدد تمام جناح‌های سیاسی و اقشار مختلف مردم روی یک نقشه راه، برای حل سیاسی مسئله افغانستان از راه مردمی و دموکراتیک هستیم. راه‌های حل سنتی همچون برگزاری لویه جرگه نمی‌تواند جای راه‌های دموکراتیک برای ایجاد مشروعیت سیاسی را ایجاد نماید.

فصل جدید مبارزه ما برای افغانستان که حقوق و برابری همه شهروندان به ویژه زنان را احترام کند، پنج ماه و هشت روز پیش آغاز شده است و ما یک راه طولانی در پیش داریم. جامعه جهانی نباید چشم‌هایش را به روی ما ببندد.

به امید آزادی و برابری